

Arrest

nr. 327 182 van 23 mei 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd verhoord door PZ Kempenland op 25.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam E.S.N.N. (...)

voornaam Onbepaald

geboortedatum (...)1979

geboorteplaats Cairo

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval. alias (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn toenmalige Roemeense echtgenote en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 07.04.2014. Zijn aanvraag werd echter geweigerd op 03.10.2014, samengaand met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.10.2014. Vervolgens diende hij wederom een aanvraag gezinshereniging in en werd hij op 21.08.2015 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij werd op 04.03.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart. Daar zijn echtgenote geen wettig verblijf had, werd zijn verblijfsrecht op 17.10.2017 beëindigd, dit werd hem betekend op 18.10.2017. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 22.02.2018 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 13.02.2019 een procedure in tot humanitaire regularisatie dewelke op 30.10.2019 als niet-onvankelijk werd beschouwd. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 31.03.2020 werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 17.08.2020 een tweede procedure in tot humanitaire regularisatie dewelke op 20.11.2019 opnieuw als niet-onvankelijk werd beschouwd. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 20.09.2021 werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 25.01.2023 door PZ Kempenland sedert 2014 in België te verblijven. Sedert 17.10.2017 werd betrokkenes verblijfsrecht beëindigd. Betrokkene verklaart naar België te zijn gekomen om vrienden te bezoeken en nadien te werken en wonen in België. Betrokkene verklaart dat de keuze viel op België omdat hij hier veel vrienden heeft. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de gewenste procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn vrienden in België te bezoeken. Bovendien kunnen zijn vrienden in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben. Immers, betrokkene kan met zijn vrienden een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn/haar verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RW, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 25.01.2023 door PZ Kempenland niet terug te kunnen naar Roemenië gezien hij daar nets heeft alsook niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst Egypte gezien hij als Christen niet niet wordt aanvaard. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 25.01.2023 door PZ Kempenland samen te wonen met zijn vriendin (M.P. (...)) (1980 Polen). Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 20.09.2021 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2019 dat hem betekend werd op 21.12.2019. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.11.2020 dat hem betekend werd op 01.12.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

X Artikel 74/14 §3, 5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn toenmalige Roemeense echtgenote en werd in het bezit gesteld van een attest van Immatriculatie op 07.04.2014. Zijn aanvraag werd echter geweigerd op 03.10.2014, samengaand met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.10.2014. Vervolgens diende hij wederom een aanvraag gezinshereniging in en werd hij op 21.08.2015 in het bezit gesteld van een attest van Immatriculatie. Hij werd op 04.03.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart. Daar zijn echtgenote geen wettig verblijf had, werd zijn verblijfsrecht op 17.10.2017 beëindigd, dit werd hem betekend op 18.10.2017. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 22.02.2018 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 13.02.2019 een procedure in tot humanitaire regularisatie dewelke op 30.10.2019 als niet-onvankelijk werd beschouwd. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 31.03.2020 werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 17.08.2020 een tweede procedure in tot humanitaire regularisatie dewelke op 20.11.2019 opnieuw als niet-onvankelijk werd beschouwd. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 20.09.2021 werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2014 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sinds 20.09.2021 op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2019 dat hem betekend werd op 21.12.2019. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.11.2020 dat hem betekend werd op 01.12.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel. een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn toenmalige Roemeense echtgenote en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie op 07.04.2014. Zijn aanvraag werd echter geweigerd op 03.10.2014, samengaand met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 09.10.2014. Vervolgens diende hij wederom een aanvraag gezinshereniging in en werd hij op 21.08.2015 in het bezit

gesteld van een attest van immatriculatie. Hij werd op 04.03.2016 in het bezit gesteld van een F-kaart. Daar zijn echtgenote geen wettig verblijf had, werd zijn verblijfsrecht op 17.10.2017 beëindigd, dit werd hem betekend op 18.10.2017. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 22.02.2018 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 13.02.2019 een procedure in tot humanitaire regularisatie dewelke op 30.10.2019 als niet-onvankelijk werd beschouwd. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 31.03.2020 werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 17.08.2020 een tweede procedure in tot humanitaire regularisatie dewelke op 20.11.2019 opnieuw als niet-onvankelijk werd beschouwd. Betrokkene diende hiertegen beroep in, welke op 20.09.2021 werd verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 25.01.2023 door PZ Kempenland niet terug te kunnen naar Roemenië gezien hij daar niets heeft alsook niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst Egypte gezien hij als Christen niet niet wordt aanvaard. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing omvat een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt: “(…)”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

In casu betreft het een beslissing van verwerende partij waarbij verzoeker wordt vastgehouden met het oog op zijn verwijdering van het Belgisch grondgebied.

In de bestreden beslissing wordt onder meer vermeld dat verzoeker geen enkele aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat verwerende partij haar materiële motiveringsplicht heeft geschonden. Verzoeker heeft duidelijk verklaard samen te wonen met zijn vriendin mevrouw M.P. (...) (°(...)1980 te Polen) (hetgeen verwerende partij ook opneemt in de bestreden beslissing) én hij heeft op basis van deze feitelijke relatie weldegelijk een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van feitelijke partner van een Europese onderdaan die wettig in het Rijk verblijft. Hij heeft een bijlage 19ter ontvangen op 20.12.2022 (stuk 3).

Verzoeker vormt een gezinsleven met zijn vriendin overeenkomstig artikel 8 EVRM en zijn verwijdering van het grondgebied zal een schending uitmaken van dit gezinsleven. Het begrip gezinsleven wordt niet beperkt tot twee personen die gehuwd zijn. Er kan een gezinsleven bestaan op grond van feitelijke banden tussen twee personen, los van enige juridische band (RVV 27 augustus 2015, T. Vreemd. 2016).

In casu woont verzoeker samen met zijn vriendin en vormen beide een gezinsleven. Hij heeft op basis van deze affectieve relatie ook een aanvraag tot gezinshereniging ingediend hetgeen op heden in behandeling is. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met hetgeen voorafgaat. Dit getuigt alleen maar van het feit dat het feitelijk bestaan van de motieven niet naar behoren is bewezen. Hiermee schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.5. De verzoekende partij betoogt dat zij een gezinsleven heeft met haar vriendin M.P., dat het begrip gezinsleven niet beperkt wordt tot twee personen die gehuwd zijn en er een gezinsleven kan bestaan op grond van feitelijke banden tussen twee personen, los van enige juridische band, dat zij *in casu* samenwoont met haar vriendin en dat zij "*vormen beide een gezinsleven*", dat zij op basis van deze affectieve relatie een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend die op heden in behandeling is.

4.6. De verzoekende partij kan gevolgd worden dat het begrip gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet beperkt is tot gehuwden, alsook dat zij op basis van haar relatie met M.P. een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Zij kan echter niet gevolgd worden waar zij betoogt dat deze aanvraag op heden (dit is het ogenblik van het opstellen van het verzoekschrift op 3 februari 2023) nog in behandeling is, daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester van Peer betreffende voormelde aanvraag op 20 januari 2023 een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, omwille van een negatieve woonstcontrole.

4.7. De verzoekende partij verwijst naar het gezinsleven dat ze heeft met haar vermeende partner M.P.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de stelling dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op basis van deze feitelijke en affectieve relatie, dat zij een gezin vormen en dat zij heeft verklaard samen te wonen met haar vriendin M.P.

Uit het loutere feit dat de verzoekende partij, op grond van een beweerde feitelijke partnerrelatie, een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, blijkt geenszins dat de banden tussen de partners voldoende hecht en effectief beleefd zijn. Bovendien blijkt dat de aanvraag werd afgewezen omwille van een negatieve samenwoningstcontrole daar zij niet kon aangetroffen worden op het adres van haar vermeende partner M.P. verbleef. Wat er ook van zij uit een loutere samenwoning kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Ook door louter voor te houden dat er sprake is van een affectieve relatie, toont de verzoekende partij dit niet *in concreto* aan.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Belgische partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Nu de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar vermeende partner, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging of tot een proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 van het EVRM.

4.8. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij, hoewel zij gehoord werd op 25 januari 2023, niet heeft meegedeeld aan de verwerende partij dat zij een aanvraag gezinshereniging had ingediend bij de stad Peer, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden door te stellen dat zij geen enkele aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, nu zij duidelijk verklaard heeft een feitelijke relatie te hebben met haar vriendin M.P. en zij op basis van deze relatie wel degelijk een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als feitelijke partner van een Europese onderdaan die wettig in het Rijk verblijft, dat zij een bijlage 19ter heeft ontvangen op 20 december 2022. Immers heeft de verzoekende partij geen beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner M.P. aangetoond zodat niet blijkt dat de verwerende partij gehouden was met deze relatie rekening te houden in de bestreden beslissing.

4.9. Bovendien heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing terecht op gewezen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, dat sociale relaties die de verzoekende partij heeft gecreëerd tijdens de duur van haar verblijf op het grondgebied haar niet vrijstelt van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn, indien zij daadwerkelijk kan bogen op een feitelijke affectieve relatie met mevrouw M.P., om vanuit het land van herkomst gebruik te maken van de openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

4.10. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht en/of van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER